

EINDVERSLAG van de commissie van rapporteurs voor:

- 1°. het ontwerp van wet houdende wijziging Wet aansprakelijkheidsverzekering motorrijtuigen (8819);
- 2°. het ontwerp van wet tot goedkeuring van de op 24 mei 1966 te Luxemburg ondertekende Benelux-Overeenkomst betreffende de verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen met Gemeenschappelijke Bepalingen en Protocol van Ondertekening (8895).

Bij de overweging van deze wetsontwerpen in de afdelingen der Kamer gaven sommige leden te kennen, dat zij er de voorkeur aan zouden hebben gegeven, indien ten aanzien van de behandeling van deze wetsontwerpen de gewone procedure gevolgd had kunnen worden, hetgeen had kunnen geschieden, zo deze wetsontwerpen eerder waren ingediend. Niettemin hadden zij begrip voor de gevolgde gang van zaken, daar ook zij van mening waren, dat alles in het werk gesteld moet worden om het voorziene verzekeringsregime op 1 januari 1967 in werking te doen treden. Deze leden hadden bovendien met belangstelling het mondelinge antwoord gelezen, dat Minister Samkalden op 15 november jl. op het verslag van de bijzondere commissie uit de Tweede Kamer voor deze wetsontwerpen heeft gegeven.

In het bedoelde verslag is een vraag gesteld over achterstand, waarmede het Waarborgfonds Motorverkeer ten gevolge van personeelsgebrek te kampen zou hebben. Het had de leden, hier aan het woord, getroffen, dat op deze vraag bij de mondelinge behandeling in de Tweede Kamer geen antwoord gegeven is. Ook in de pers zijn berichten verschenen over deze achterstand. Gaarne zouden de leden, hier aan het woord, over deze achterstand ingelicht worden. Dit geldt dan meer in het bijzonder de vraag, of de uitbreiding van werkterrein, welke uit de voorgestelde regelingen, wet geworden, zal voortvloeien, zonder bezwaar kan worden opgevangen. Is achterstand in nationaal opzicht reeds een bedenkelijk verschijnsel — speciaal op een zo delicaat terrein als vergoeding van geleden schade —, het zou veel erger zijn, indien in het verkeer met onze Benelux-partners eveneens met achterstand gerekend zou moeten worden. Deze leden zouden gaarne de categorische verzekering van de Minister ontvangen, dat voor achterstand geen vrees behoefte te bestaan.

Wetsontwerp 8895 — aldus dezelfde leden — regelt de goedkeuring van de op 24 mei 1966 te Luxemburg ondertekende Benelux-overeenkomst betreffende de verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen met Gemeenschappelijke Bepalingen en Protocol van Ondertekening. Dit ontwerp is ingediend op 24 oktober jl. Op 3 november 1966 is aan de Raadgevende Interparlementaire Beneluxraad de memorie van toelichting gezonden betreffende het Aanvullend Protocol. Gaarne zouden sommige leden vernemen, wat de bedoeling van deze memorie van toelichting is; bestaat naast het Protocol, genoemd in wetsontwerp 8895 nog een Aanvullend Protocol, zo ja, hoe luidt dit en waarom wordt dit niet in wetsontwerp 8895 genoemd? Nu de behandeling van het wets-

ontwerp in de Staten-Generaal bijna tot een einde gebracht is, lijkt er nauwelijks aanleiding te bestaan om het onderwerp nog in de Raadgevende Interparlementaire Beneluxraad ter sprake te brengen.

Bij de mondelinge behandeling in de Tweede Kamer heeft de Minister medegedeeld, dat de verzekeringspremies niet hoger zullen worden voor degenen, die verklaren, dat hun voertuig de grens niet zal passeren. De vraag rees in het debat, in hoeverre iemand, die een dergelijke verklaring getekend heeft en op een gegeven moment in het buitenland toch schade aanricht, aansprakelijk is. Uit het debat is de conclusie voortgevloeid, dat de verzekeraar in zo'n geval aansprakelijk blijft, maar regres krijgt op de verzekerde, die de verklaring heeft afgelegd. De gelaedeerde lijdt dus geen schade, maar de rechtsfiguur schijnt toch niet geheel bevredigend. De verzekerde, die de verklaring aflegt, zal vermoedelijk zelden in staat zijn de berokkende schade aan de verzekeraar te vergoeden. Gevraagd wordt deze situatie goed in het oog te houden; de Minister zal er desnoods niet voor moeten terugdeinzen wettelijke maatregelen voor te stellen ter bescherming van de verzekeraar, die te goeder trouw een verklaring heeft aanvaard, waarvan later blijkt, dat het niet in de bedoeling gelegen heeft haar na te komen.

Vertrouwende, dat de Regering bereid zal zijn op het vorenstaande vóór de openbare beraadslaging over deze wetsontwerpen bescheid te geven, acht de commissie van rapporteurs die beraadslaging voldoende voorbereid.

Vastgesteld, 7 december 1966.

DELPRAT (*Voorzitter*)

KRAAIJVANGER

MATSER

GEUZE

VAN WINGERDEN.